č. 48 ř. z. a z 19. března 1907 č. 86 ř. z. Předpisy tyto přiznávají zaopatřovací požitky pouze vdovám a sirotkům, nikoliv však předkům vojenských gážistů rak.-uher.

Předkům vojenských gážistů armády čsl. přiznán nárok na zaopatřovací požitky, na tak zvaný důchod předků, teprve zákonem ze 17. února 1922 č. 76 Sb. v §§ 63—65. Tento důchod předků může podle ustanovení § 112 odst. II téhož zák. býti přiznán předkům gážistů (čekatelů) a poddůstojníků z povolání býv. rak.-uher. armády, kteří ve světové válce padli, min. nár. obrany v dohodě s min. fin. jen ve výjimečných případech hodných zvláštního zřetele. Že za určitých okolností přísluší někomu nárok na tento důchod, zákon nestanovil, znění zákona pak samo vylučuje právní nárok takový.

Není-li však právního nároku na přiznání důchodu předků gážisty býv. armády rak.-uherské, nelze v jeho meritorním zamítnutí se strany úřadu spatřovati nějaký zásah do st-lčiných subj. práv, jaká podle § 2 zák. o ss jedině požívají ochrany nss-u (Boh. A 4096/24).

Č. 10.767.

Řízení správní. — Řízení před nss (Slovensko): Rozhodnutí expositury min. zeměd. v Bratislavě jsou konečná a nemusí býti opatřena příslušným právním poučením.

(Nález ze dne 7. října 1933 č. 16.757.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 5867/26.

Věc: Alexandr L. v B. proti ministerstvu zemědělství o odmítnutí odvolání.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Výnosem expositury min. zeměd. v Bratislavě z 10. listopadu 1923 byl st-li, vrch. lesnímu radovi ve výslužbě, předepsán přeplatek k náhradě za odebrané deputátní dříví za rok 1922 v částce 4.197 Kč. Podáním z 12. prosince 1923 domáhal se st-l zrušení tohoto výměru, načež expositura min. zeměd. v Bratislavě výměrem z 31. prosince 1923, měníc svůj výměr z 10. listopadu 1923 určila přeplatek ten částkou 1.798 Kč 92 h. Dále předepsala expositura min. zeměd. v Bratislavě výměrem z 10. dubna 1924 st-li další přeplatek k náhradě za deputátní dříví za roky 1918 až 1921 v částce 3.622 Kč.

Podáním z 15. května 1924 domáhal se na to st-l odepsání tohoto přeplatku, kteréžto žádosti nevyhověla expositura min. zeměd. výměrem z 25. srpna 1924 z důvodu, že námitky jeho neobsahují nic závažného, co by mohlo míti vliv na změnu rozhodnutí z 10. dubna 1924. I dalšímu podání st-lovu z 22. prosince 1924, žádajícímu odepsání přeplatku v částce 5.420 Kč 92 h za deputátní dříví za roky 1919 až 1922 nevyhověla expositura min. zeměd., sdělivši st-li výměrem z 1. února 1925, že stran přináležejícího deputátního dříví pro roky 1919 až 1922 bylo již definitivně rozhodnuto výnosy z 31. prosince 1923, z 10. dubna 1924 a z 25. srpna 1924 a že při tom byly již vzaty v úvahu svého času podané námitky a že tudíž není důvodů, aby o této záležitosti bylo znovu meritorně rozhodováno.

Nato odvolal se st-l podáním z 5. února 1925 z výměru expositury min. zeměd. v Bratislavě z 25. srpna 1924 a z 1. února 1925, žádaje za zrušení výměrů této expositury z 31. prosince 1923 a z 10. dubna 1924, a to k min. zeměd. v Praze jako k odvolací stolici. Odvolání toto vyřídilo min. zeměd. nař. výnosem odmítnuvši odvolání (stížnost) jako nepřípustné.

Proti tomuto rozhodnutí čelí stížnost, o níž nss uvážil toto:

Žal. úřad odmítl stížnost (odvolání) jako nepřípustnou z těchto důvodů: Jak ze spisů patrno, byly částky výše zmíněné st-li předepsány k náhradě expositurou min. zeměd. v Bratislavě rozhodnutími z 31. prosince 1923 a z 10. dubna 1924. Rozhodnutí expositury min. zeměd. v Bratislavě dlužno, jak uznáno i judikaturou nss-u, považovati na roveň rozhodnutím min. zeměd., proti nimž nelze si stěžovati pořadem instančním, a která mohou býti naříkána pouze stížností k nss. Není tudíž v tomto případě min. zeměd. instancí odvolací a bylo proto rozhodnouti jako shora uvedeno.

Stížnost spatřuje vadnost řízení v tom, že žal. min. mělo odvolání projednati meritorně, ježto expositura jeho v Bratislavě, jako ministerstvu zeměd. v Praze na roveň postavená, měla st-le poučiti o opravných prostředcích, pokud se týká, měla st-li oznámiti, že rozhodnutí její jsou konečná. Neučinila-li tak expositura, bylo její rozhodnutí formálně a meritorně vadné a neúplné, a mělo je proto min. zeměd. jako takové zrušiti a vydati nové rozhodnutí u připojení klausule o opravných prostředcích a tím st-li umožniti, aby použil řádných opravných prostředků.

Nss neuznal stížnost důvodnou.

Odvoláním napadnutá rozhodnutí byla výslovně označena jako rozhodnutí vydaná expositurou min. zeměd. v Bratislavě. A tu vyslovil nss již v nál. Boh. A 5867/26 právní názor, že expositura min. zeměd. v Bratislavě jest součástí min. zeměd. a že min. zeměd. není proto příslušno rozhodovati o rekursu podaném do rozhodnutí této expositury.

Rozhodovala-li proto expositura min. zeměd. v Bratislavě ve stolici konečné, jako v daném případě, nebyla podle žádného zákonného předpisu, kterýž ostatně ani stížnost neuvádí, povinna svému rozhodnutí připojiti poučení o opravných prostředcích, pokud se týká rozhodnutí svá označiti výslovně jako konečná a naříkatelná.

Povinnost takovou nelze dovoditi ani ze zák. čl. XX:1901 o zjednodušení adm. řízení, a z ustanovení instrukce o opravných prostředcích vydané nař. z 18. prosince 1901 č. 4600, ani ze zák. čl. XXVI:1896 o uher. ss, resp. z prov. nař. k cit. zák. čl. z 20. listopadu 1896 č. 21.973, bodu 6 posledního odstavce, doplněného nař. uher. min. vnitra ze 6. srpna 1897 č. 76.873. Neboť povinnost připojiti poučení o opravných prostředcích normovaná v § 6 odstavci 7 nař. č. 4600/1901 týká se jen rozhodnutí, podléhajících dalšímu opravnému řízení instančnímu, kdežto povinnost připojiti poučení o přípustnosti stížnosti na ss, normovaná v bodu 6 posledním odstavci min. nař. č. 21.973/1896, resp. v min. nař. č. 76.873/1897 týká se jen podávání stížností na býv. uher. správní soud, nikoliv však stížností na nss, zřízený zákonem č. 3/1918 Sb.

Nelze proto důvodně mluviti o porušení nějakého subj. nároku st-lova po rozumu § 2 zák. o ss č. 36/1876 ř. z., odmítl-li za tohoto stavu věci žal. úřad stížnost st-lovu pro nepřípustnost.

Č. 10.768.

Zaměstnanci veřejní: * Ustanovení § 12 odst. 1 vl. nař. č. 103/1927 Sb. o přiznání hodnostního titulu, stanoveného pro nejblíže vyšší platovou stupnici, nevztahuje se na úředníka, který nebyl převeden do nových úřednických kategorií podle § 3 vl. nař. č. 103/1927 Sb.

(Nález ze dne 10. října 1933 č. 16.837.)

Věc: Antonín K. v P. proti ministerstvu zemědělství o úřední titul.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: St-l byl v roce 1925 adjunktem pomocných úřadů v min. zeměd. Dekretem z 10. března 1925 jmenován byl adm. správcem v IX. hodn. třídě skupiny E státních pragmatikálních zaměstnanců min. zeměd. Podle plat. zák. č. 103/26 byly mu přiznány služební požitky platové stupnice 7, avšak nebyl převeden do některé z nových úřednických kategorií. Ve správních spisech je záznam, že byl veden odděleně od osobních stavů podle § 5 nař. č. 103/27. Dekretem min. zeměd. ze 16. prosince 1930 bylo st-li propůjčeno místo v 6. platové stupnici v osobním stavu kancelářských úředníků pro chov koní s úředním titulem »vrchní kancelářský oficiál«.

Stížnost k nss podaná napadá tento dekret jedině pokud se dotýká titulu úředního. Vytýká v tomto směru žal. úřadu, že správně měl býti přiznán st-li titul »kancelářský správce«, při čemž se opírá o § 12 nař. č. 103/27. Titul ten je prý titulem stanoveným pro nejblíže vyšší platovou stupnici služební třídy, do které je zařazena úřednická kategorie st-lova.

O stížnosti uvažoval nss takto:

Platový zákon č. 103/26 stanovil v § 21 odst. 1, že »vl. nař. určí úřední tituly úředníků podle služebních míst se zřetelem na úřednickou kategorii a služební třídu«. Podle odstavce 2 cit. § »tyto tituly nastoupí na místo dosavadních úředních titulů«. Z těchto ustanovení jest zřejmo, že zákonodárce ponechal bližší úpravu úředních titulů vládě, při čemž vyslovil zásadu, že volba titulů má býti provedena tak, aby z nich byla patrna jak úřednická kategorie tak i služební třída. Řídíc se tímto zmocněním upravila vláda v II. části nař. č. 103/27 všeobecně otázku úředních titulů. V odst. 1 § 11 se praví, že úřední tituly nařízením tímto stanovené nastupují u úředníků v činné službě, převedených podle § 3 nař. do nových úřednických kategorií, na místo úředních titulů dosavadních, kdežto úředníci, »kteří nebyli podle § 3 nař. převedeni, podrží tituly, jež dosud měli«. Na to pak následuje § 12, podle něhož obdrží úředník hodnostní titul pro nejblíže vyšší platovou stupnici stanovený, je-li v dosavadním úředním titulu jeho obsažen zvláštní úřední titul nebo titulové jméno stanovené tímto nařízením pro nejblíže vyšší platovou stupnici služební třídy, do které jest zařaděna jeho úřednická kategorie. Předpis